

Den høitærede Minister veed ogsaa meget godt, at under Forhandlingen med Udvalget ere Ministerne komne til at indrømme mindre Lønningssatser end de ellers vilde, paa Grund af den fordeelagtigere Sædberegning. Det er aabenbart erkjendt fra alle Sider, og naar det er saa, er det ikke naturligt at anvende den fordeelagtigere Sædberegning, hvor der ved Lønningssatserne har gjort sig et andet Hensyn gjældende. Naar jeg nævnte før, at den høitærede Minister havde foreslaaet Sædberegningen, Sædssystemet, saa sigtede jeg naturligvis derved til det Lovforslag om Lønning for Universitetets Embedsmænd, som blev forelagt af den høitærede Minister issor, og deri var fra hans Haand indført Systemet. Deri havde han altsaa foreslaaet det, og det var det, jeg sigtede til, da jeg sagde, at den høitagede Minister havde foreslaaet det issor. Som bekjendt, var imidlertid Sædssystemet omdebatteret meget tidligere, og at han foreslog dette Princip, var saaledes ingenlunde eensbetydende med, at han var Opfinder deraf eller havde Gren for det, og det gjorde jeg opmærksom paa, at jeg ikke havde sagt.

Tale: Den høitærede Ministers Udtalelser foranledige mig til en kort Bemærkning. Den høitærede Minister yttrede tildeels spøgefuldt, at han ikke vilde ønske, at her i Rigsdagen kom Folk, som ikke havde Noget at bestille. I den Forbindelse, hvori disse Ord faldt, kunde det let see ud, som om den høitærede Minister vilde fremhæve Embedsmændene som dem, der i Særdeleshed havde Noget at bestille, og det kunde da let foranledige Andre til at gjøre en anden Adskillelse, nemlig dele Folk i dem, der blive betalte, før end de bestille Noget, og dem, der bestille Noget, før end de blive betalte. Jeg vil spørge den ærede Minister, hvem af dem han troer der bestiller Møest; jeg troer de Sidste.

Jeg fastholder den Mening og det Ønske, at Rigsdagen i Særdeleshed maa bestaae af dem, der have Tid tilovers og Dannelse nok til at deeltage i Landets Anliggender, og at paa den anden Side de, som Staten ansætter i Embederne, saa lidet som muligt beskæftige

sig med denne Slags Anliggender. Erfaringen har jo ogsaa vist, at Folket Aar for Aar har vidst at finde det Rette.

Tsherning: Da det af Forhandlingerne kunde synes, som det, at Lønningelovene ikke i det Hele komme frem, kunde ligge hos Udvalget, maa jeg fremhæve, at Udvalget har arbejdet saa hurtigt som muligt og søgt saa tidligt som muligt at komme til nærmere Forstaelse med Ministeriet; men da Forretninger i det Hele taget fra alle Sider have lagt Hindringer i Veien for at kunne faae dette Maal naaet betimeligt nok, for at bringe denne Sag til Ende i denne Sæssion, saa staaer Sagen, som den nu staaer. Jeg troer ikke, at der kan lægges Noget Bebreidelse paa fra nogen Side, og jeg opfatter heller ikke, hvad der i den Henseende er sagt som nogen Bebreidelse.

Jeg troer, at vi med Hensyn til Lønningelovene, naar de komme frem for Thinget, ville have gjort et stort Fremskridt derved, at de ligge for i en saadan Stikelse, at Ministeriet har seet, kjendt og i det Hele taget skjænkset dem sin Billigelse, og hvis der derfor kommer tilsvarende Lovforslag frem til næste Aar, saa ville de, hvis det samme Thing er tilstede, gaae igjennem med temmelig Lethed.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Monrad til § 3:

I anden Passus forandres „ikke heller paa“ til: „hvorimod den har Gyldighed for“.

forkastedes med 52 Stemmer mod 20.

2) Forslagsstillernes Forslag til samme Paragraph:

„de lærde Skoler“ udgaae.

vedtoges med 55 Stemmer mod 8.

3) Sammes Forslag til samme Paragraph:

„9 Skolelærerseminarierne“ udgaae.

vedtoges med 60 Stemmer mod 7.